FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 24. april 1986 *

Høje Domstol.

Ved kendelse af 7. maj 1985 har Bundesfinanzhof forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldvædi (EFT 1980 L 134, s. 1)

Sagens faktiske omstændigheder er følgende:

Sagsøgeren i hovedsagen indførte den 30. december 1980 et parti frosset oksekød fra Argentina. Det konstateredes, at varen var blevet beskadiget som følge af optøning, der ifølge erklæring fra en sagkyndig var sket under lastningen i Argentina, og som havde medført en værdiforringelse af hele partiet på 17%; transportforsikringsselskabet udbetalte derfor erstatning til sagsøgeren, der allerede havde betalt leverandøren (og som mente, at det var praktisk taget umuligt at gøre mangelsbeføjelser gældende over for den nævnte leverandør). Sagsøgeren fik erstatning for en værdiforringelse på 14%, men måtte selv bære de øvrige 3%. Toldværdien blev ikke desto mindre fastsat på grundlag af transaktionsværdien (inklusive udgifterne til fragt og søforsikring).

Sagsøgeren mener, at en sådan fastsættelse er fejlagtig; sagsøgeren er af den opfattelse, at den omtalte værdiforringelse skulle have været taget i betragtning ved fastsættelsen af toldværdien.

Sagsøgeren klagede uden resultat, men fik derpå medhold ved Finanzgericht, hvor sagsøgeren gjorde de samme argumenter gældende. Finanzgericht fastslog, at der var grundlag for en analog fortolkning af begrebet »transaktionsværdi«, således som det er defineret ved artikel 3 i forordning (EØF) nr. 1224/80, der har følgende ordlyd:

»Toldværdien af de indførte varer fastsat i henhold til denne artikel er transaktionsværdien, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde ...«.

Retten fastslog ligeledes, at den fandt sit synspunkt bekræftet ved artikel 4, andet punktum, i Kommissionens forordning nr. 1495/80 (som affattet ved Kommissionens forordning nr. 1580/81 — EFT 1981 L 154, s. 36), der har følgende ordlyd:

»Fordeling af den pris, der er betalt eller skal betales, finder ligeledes sted i tilfælde, hvor en del af en sending er gået tabt, eller hvor den vare, der skal værdiansættes, er blevet beskadiget inden overgangen til fri omsætning«.

Hauptzollamt Itzehoe iværksatte revisionsanke imod denne dom. Efter Hauptzollamt's opfattelse skal der i henhold til forordning nr. 1224/80 alene tages hensyn til det forhold, at sagsøgte har betalt hele fakturaprisen; Hauptzollamt er af den opfattelse, at forholdsmæssigt nedslag på grund af mangler ved salgsgenstanden derimod ikke er hjemlet ved forordningerne. Hvad angår artikel 4, andet punktum, i forordning nr. 1495/80, kommer den ikke i betragtning, fordi den — i henhold til artikel 2 i forordning nr. 1580/81 — først er trådt i kraft i juni 1981.

* Oversat fra fransk.

Bundesfinanzhof synes ganske vist på den ene side at være tilbøjelig til at anse Hauptzollamt's opfattelse som rigtig på grundlag af ordlyden af forordning nr. 1224/80; Bundesfinanzhof har dog på den anden side sin tvivl med hensyn til denne fortolkning, fordi den »fører til resultater, der ikke er økonomisk hensigtsmæssige«. Bundesfinanzhof har derfor ved den kendelse, som jeg har nævnt i indledningen til mit forslag til afgørelse, udsat sagen og anmodet Domstolen om en afgørelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

»Omfattede transaktionsværdien i den i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1224/80 anførte betydning den 30. december 1980 også hele den pris, der faktisk var betalt, når varen, som var købt uden mangler, før tidspunktet for toldværdiansættelsen blev behæftet med mangler, der forringede dens værdi, og som førte til, at køberen fik erstatning via transportforsikringen, men ikke til, at sælgeren tilbagebetalte en del af den pris, der var betalt?«

Jeg skal i sagens anledning anføre følgende betragtninger:

1. Det almindelige princip, der er indført ved Rådets forordning nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi har følgende indhold (artikel 2, stk. 1):

»Toldværdien af de indførte varer fastsættes i henhold til artikel 3, hver gang de deri fastsatte betingelser er opfyldt.«

Det skal derfor først afgøres, hvorvidt betingelserne i artikel 3 er opfyldt i nærværende tilfælde.

Artikel 3, stk. 1, bestemmer, at toldværdien af de indførte varer er transaktionsværdien, det vil sige den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde og justeret i henhold til artikel 8, forudsat at der ikke foreligger nogen af de tilfælde, der er opregnet i dette stykkes litra a) — d).

Ingen af disse situationer foreligger i nærværende tilfælde; der skal heller ikke foretages de justeringer, der er hjemlet ved artikel 8.

Man kan således nå til det resultat, at situationen er entydig, og at artikel 3, stk. 1, skal anvendes, hvilket medfører, at toldværdien af det indførte kød skal fastsættes på grundlag af den pris, der rent faktisk er betalt af importøren. Imidlertid ved vi, at importøren har betalt hele den pris, der blev aftalt ved kontraktens indgåelse.

Ved fortolkningen af artikel 3 kan man imidlertid ikke lade de gennemførelsesbestemmelser ude af betragtning, der er udstedt af Kommissionen.

I artikel 4 i Kommissionens forordning nr. 1495/80 af 11. juni 1980 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i Rådets forordning nr. 1224/80 (EFT L 154, s. 14), der trådte i kraft samtidig med grundforordningen, har Kommissionen fastslået følgende:

»Når varer angivet til fri omsætning i Fællesskabets toldområde udgør en del af et større parti af samme vare, som er indkøbt ved én handelstransaktion, er den pris, som faktisk er betalt eller skal betales, jfr. artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1224/80, lig med den del af den samlede pris, som svarer til den del, det således angivne parti udgør af det samlede parti.«

Man har således lov til at sondre ved anvendelsen af begrebet transaktionsværdi; hvad der tæller er ikke altid det beløb, der rent faktisk er betalt sælgeren, men det beløb, som der er betalt for den del af varen, der er indført til Fællesskabet.

Førnævnte artikel 4 er senere blevet suppleret med følgende tilføjelse:

»Fordeling af den pris, der er betalt eller skal betales, finder ligeledes sted i tilfælde, hvor en del af en sending er gået tabt, eller hvor den vare, der skal værdiansættes, *er blevet beskadiget* inden overgangen til fri omsætning« (artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 1580/81 af 12. juni 1981 om ændring af forordning nr. 1495/80, EFT L 154, s. 36).

Når en del af en ladning er gået overbord eller er blevet fuldstændig ødelagt undervejs, skal man således anse den del af prisen, der angår den del af ladningen, der er leveret i god stand, som den faktisk betalte pris.

Men hvad henviser ordene »er blevet beskadiget« til? Omfatter udtrykket kun skader, der er opstået på en del af varen, eller omfatter det også skader, der som i nærværende tilfælde vedrører hele ladningen?

En opmærksom gennemlæsning af bestemmelsen fører snarere til det resultat, at den anden fortolkning er den rigtige, fordi ordene »en del« alene synes at henvise til »tabt«, men ikke til »beskadiget«. Det hedder netop ikke »i tilfælde af helt eller delvis tab eller skade«.

I den tyske version er forholdet endnu klarere, fordi det her hedder: »Im Falle eines Teilverlustes oder einer Beschädigung«, og ikke »Im Falle eines Verlustes oder einer Beschädigung eines Teiles der zu bewertenden Ware«.

Denne fortolkning synes imidlertid at modsige udtrykket »fordeling af den pris«, der optræder i sætningens begyndelse. Ved beskadigelse af hele varen kan man ikke tale om en »fordeling af den pris«, men om »*nedsættelse* af prisen«.

Det forekommer mig dog, at man godt kan fortolke begrebet »fordeling af den pris«, således at det også omfatter »nedsættelse af prisen«.

Den omstændighed, at Kommissionens forordning nr. 1580/81 først er trådt i kraft den 15. juni 1981, altså efter indførslen havde fundet sted, kan heller ikke udgøre en hindring for, at forordningen inddrages i fortolkningen af artikel 3 i Rådets forordning.

Som det fremgår af forordningens første betragtning, er det ikke meningen, at denne forordning skal ændre rækkevidden af artikel 3 i forordning nr. 1224/80. Det havde den i øvrigt heller ikke kunnet gøre. Forordningen skal alene klargøre betydningen af denne artikel. Det er derfor berettiget at anvende den i forbindelse med nærværende sag.

På grundlag af disse betragtninger kan man således søge at fastslå,

— at artikel 3 i forordning nr. 1224/80 finder anvendelse på nærværende sag;

— at denne artikel, fortolket i lyset af Kommissionens forordning, åbner mulighed for, at salgsprisen nedsættes ved beregningen af varens toldværdi i forhold til den beskadigelse, der er sket af varen.

2. Kommissionen har imidlertid imod denne fortolkning gjort gældende, at artikel 3 ikke kan anvendes i tilfælde af beskadigelse af et helt parti, fordi den pris, der rent faktisk er betalt (transaktionsværdien), ikke er blevet fastsat for den beskadigede vare, således som den er blevet leveret, men for en mangelfri vare.

Kommissionen har til støtte for sin opfattelse påberåbt sig den omstændighed, at forordning nr. 1224/80 er blevet udstedt til gennemførelse af en aftale indgået inden for

GATT og godkendt af Rådet på Fællesskabets vegne, nemlig »Aftale om anvendelsen af artikel VII i Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel« (EFT 1980 L 71, s. 107).

Fællesskabet har ved at tiltræde denne aftale påtaget sig en pligt til at sikre, at dets regler om toldværdien er i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen (se den femte betragtning til ovennævnte forordning).

Forordning nr. 1224/80 skal derfor fortolkes i overensstemmelse med den fortolkning, der gælder for den aftale, der ligger til grund for den.

Imidlertid udstedte det tekniske udvalg for toldværdi (»technical committee on customs valuation«), der er oprettet af Toldsamarbejdsrådet i medfør af ovennævnte aftales artikel 18, stk. 2, i marts 1982 en forklarende note vedrørende de spørgsmål, der opstår i forbindelse med beskadigede varer.

Det fremgår af denne note, at artikel 1 i »Aftale om anvendelsen af artikel VII i Den almindelige Overenskomst«, der er ganske ligelydende med artikel 3 i forordning nr. 1224/80, ikke kan finde anvendelse i tilfælde, hvor hele det leverede parti er blevet beskadiget.

Den samme opfattelse antages i teorien, hvor der også opstilles et krav om, at den vare, hvis værdi skal fastsættes, er identisk med den købte vare. Denne identitet foreligger ikke, dersom den mangelfri vare er købt og derefter leveret i beskadiget tilstand (jfr. herved: Zepf, *Wertverzollung*, kommentar A.2.3.3 til artikel 3; Saul L. Scherman og Hinrich Glashoff *A businessman's guide to the GATT customs valuation code*, kapitel 3, nr. 114).

Dette ræsonnement er ikke ganske overbevisende. Kan det ikke lige så godt anvendes på en vare, hvoraf kun en del er gået til grunde eller er blevet beskadiget? Heller ikke i dette tilfælde er den leverede vare identisk med den købte vare.

Da de sagkyndige i Toldsamarbejdsrådet er enige om denne fortolkning, og da det er nærliggende at sikre en ensartet anvendelse af GATT-overenskomsten over for det størst mulige antal kontraktsparter, foreslår jeg, at Domstolen tilslutter sig det resultat, der er foreslået af Kommissionen, og statuerer, at artikel 3 i forordning nr. 1224/80 ikke finder anvendelse på varer, der er beskadiget i deres helhed.

Domstolen kan imidlertid ikke begrænse sig til at fastslå dette. Ifølge fast tradition og trods det forhold, at den nationale ret alene har henvist til artikel 3 i forordning nr. 1224/80, skal der gives den nationale ret holdepunkter i henhold til gældende fællesskabsret, der gør det muligt for den at træffe afgørelse i hovedsagen.

I den forbindelse kan der være grund til at henlede Domstolens opmærksomhed på artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1224/80, hvorefter det gælder, at når toldværdien ikke kan fastsættes i henhold til artikel 3, søges artikel 4, 5, 6 og 7 anvendt i nævnte rækkefølge, idet hver af disse artikler er subsidiære i forhold til den foranstående artikel.

Som Kommissionen har anført, kan artiklerne 4 og 5 ikke anvendes på det foreliggende tilfælde.

Artikel 6 finder anvendelse på det tilfælde, hvor kødet er blevet solgt inden for Fællesskabet i den tilstand, hvori det var ved indførslen.

Dersom dette ikke giver noget resultat, skal toldværdien fastsættes på grundlag af artikel 2, stk. 3, altså efter »rimelig fremgangsmåde«, idet artikel 7 heller ikke synes at kunne finde anvendelse.

I den forbindelse skal der tages hensyn til en skade som den, der foreligger i nærværende sag.

Der skal derfor gives følgende svar på det spørgsmål, der er forelagt af Bundesfinanzhof:

»Såfremt et vareparti er blevet beskadiget i dets helhed, inden det er blevet bragt i fri omsætning, og såfremt køberen (importøren) bærer skadefølgerne, skal varernes toldværdi ikke beregnes efter transaktionsværdien i henhold til artikel 3 i forordning (EØF) nr. 1224/80, men i medfør af artikel 2, stk. 2 og 3, i denne forordning.«